

σφαίρας διὰ μικρᾶς ροκέτας προσδεδεμένης εἰς τὸ χαλινωτήριον σχοινίον, οὕτως ὥστε οἱ ναυαγοῦντες δύνανται νὰ τὸ ἀρπάσωσι καὶ εὐκόλως καὶ ταχέως.

Σ.

ΤΟ ΤΕΚΝΟΝ ΤΟΥ ΠΑΣΣΑ.

Οἱ Μαρωῖται, λαὸς χριστιανικὸς κατοικοῦντες τὸ Λίβανον ὄρος, εἶναι ἀείποτε ἐκτεθειμένοι εἰς τὰς ἐπιβουλὰς τῶν Δρούσιων, ἀνευ οὐδεμιᾶς ἐλπίδος προστασίας παρὰ τῶν Τούρκων, οἵτινες νομίζουσι τοὺς Δρούσους ἐνθέρμους ὀπαδοὺς τοῦ Μωάμεθ, ἂν καὶ ὁ τρομερὸς οὗτος λαὸς δὲν πιστεύει ἄλλον ἀπὸ τὸν διάβολον. Ἐπειδὴ δὲ ἡ φυλὴ αὕτη τῶν Δρούσιων εἶναι λίαν ὑποκριτικὴ, διατηρεῖ ἐκκλησίαν ἅμα δὲ καὶ τζαμίον, ὅπως δεικνύουσιν εἰς μὲν τοὺς Χριστιανούς ὅτι καὶ αὐτοὶ εἶναι τέκνα τοῦ Χριστοῦ, τοὺς δὲ Τούρκους νὰ ἀπατῶσιν ὅσάκις πασσαῖς τις περιοδεύῃ εἰς τὴν χώραν τῶν. Ἐπειδὴ δὲ οἱ Τούρκοι εἶναι οἱ μόνοι τοὺς ὁποίους ἀπατῶσιν, διὰ τοῦτο συνδέουσι μετ' αὐτῶν ἐμπορικὰς καὶ φιλικὰς σχέσεις.

Ὡς ἐκ τῆς θρησκείας τῶν τὰ ἦθη αὐτῶν εἶναι ὅλως διάφορα, τῆς μὲν τῶν Χριστιανῶν ἀπευθυνόμενης εἰς τὸν Παντοδύναμον Θεὸν τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, τῆς δὲ ἐτέρας εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ σκότους. Ὅσον δὲ οἱ Μαρωῖται εἶναι λαὸς ἥπιος, ἐργατικὸς, πειθήνιος, ἄκακος, τοσοῦτον οἱ Δρούσοι εἶναι αἰμοχαρεῖς, κλέπται, βάρβαροι καὶ κακώτροποι. Οἱ Μαρωῖται ἀκολουθοῦντες τὰ πάτρια αὐτῶν ἔθιμα ζῶσι βίαν οἰκογενειακὴν ἔχοντες πάντα τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκάζει, ἐνῶ οἱ Δρούσοι ζῶσι διὰ ληστεϊῶν καὶ ἀρπαγῶν. Οὗτοι εἶναι σκηνῆται ὡς οἱ Ἄραβες, καὶ διατρέγουσι τὰς μεγάλας ὁδοὺς ὅπως γυμνῶνται τοὺς διαβάτας ἐμπόρους, ὡς οἱ Βαδουῖνοι. Ἐν ἐνὶ λόγῳ διάγουσι βίαν ὅλως ἀντίθετον τοῦ τῶν φιλικῶν γειτόνων τῶν. Ἦτον ὅμως εὐκόλον εἰς τοὺς Τούρκους νὰ διατηρῶσι τὴν εἰρήνην μεταξὺ τῶν δύο τούτων λαῶν ἀποδίδοντες αὐτοῖς ἴσην ἐλευθερίαν, καὶ παρέχοντες ὑποστήριξιν εἰς τὸν ἀσθενῆ κατὰ τοῦ ἰσχυροτέρου. Ἀλλ' οὗτοι πράττουσιν ὅλως τὸ ἐναντίον διότι ἔταν οἱ Δρούσοι ἦναι ἐλεύθεροι ὅπως προμηθεύονται ὅπλα καὶ πολεμοφόδια, οἱ Χριστιανοὶ ἐμποδίζονται νὰ ἐξέλθωσιν ἀπὸ τὰς πόλεις τῶν οὔτε μὲ τὰ συνήθη αὐτῶν ὅπλα, ἀνευ τῶν ὁποίων οὐδεὶς φρόνιμος ἄνθρωπος ἤθελε φαντασθῆ, εἰς ὁποιανδήποτε ἐποχὴν, ὅχι νὰ ταξιδεύσῃ, ἀλλ' οὐδὲ νὰ περιδιαβάσῃ εἰς τὸν ἐπιφοβὸν ἐκεῖνον τόπον.

« Ἐὰν φοβῆσθε τοὺς Δρούσους, ἐγκολπωθῆτε τὴν θρησκείαν μας ὅπως σὰς ἀσφαλίσωμεν, » λέγουσιν οἱ

Πασσάδες εἰς τοὺς Μαρωῖτας. Ἀλλ' οἱ γυναῖκες οὗτοι οἵτινες ὀλίγον φροντίζουν περὶ τοῦ χαρακτῆρος τῶν ὑπερασπιστῶν τῶν, λέγουσι παραιμιωδῶς εἰς γλῶσσαν ἀραβικὴν « ὁ Σουλτάνος κυνηγεῖ δορκάδας ἐπὶ χλωροῦ ὄνου. »

Ὀλίγον πρὸ τῶν τρομερῶν ἐκεῖνων συμβεβηκότων, ἅτινα πρὸ ὀλίγων ἐτῶν συνέβησαν εἰς τὴν Συρίαν, οἰκογένειά τις Μαρωῖτων συγκεκλιμένη ἐκ τοῦ πατρὸς, τῆς μητρὸς, μιᾶς θυγατρὸς, ἐξ ἑνὸς γαμβροῦ καὶ ἑνὸς τέκνου ἔζη εἰς τὴν κωμόπολιν Ζαβλάχ ἐξαρτωμένην ἐκ τοῦ πασσαλικίου τῆς Δαμασκοῦ, ἐντίμως καὶ μετρίως ἐκ τοῦ ἐμπορίου, ὅπερ μετήρχετο καθ' ὅλην τὴν ἐπαρχίαν.

Ἡ οἰκογένεια αὕτη διήρει τὸν καιρὸν τῆς εἰς δύο μέρη· εἰς τὸ τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸ τῆς ἐργασίας. Ἡ ἐλεημοσύνη καὶ ἡ πρὸς τὸν Θεὸν προσευχὴ ἐπλήρου ἐντελῶς τὸ πρῶτον μέρος, διὸ ἦτο σεβαστὴ εἰς ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς Ζαβλάχ.

Νύκτα τινὰ ὅτε ὅλη ἡ οἰκογένεια εἶχε παραδοθῆ εἰς βαθὺν ὕπνον, ὄρμητικοὶ κτύποι ἠκούσθησαν εἰς τὴν θύραν, μετὰ φωνῶν ἰκετευτικῶν, καλουσῶν εἰς ταχείαν βοήθειαν.

Μεθόδιος ὁ γαμβρὸς τῆς οἰκογενείας, εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας του τότε ὢν, ἠγέρθη ἀμέσως, καὶ ἀνοίξας τὴν θύραν μετὰ προθυμίας, διότι εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα ἡ φιλοξενία εἶναι τὸ πρῶτον ὅλων τῶν καθηκόντων, εἶδεν ἐνώπιόν του ἄνθρωπον κρατοῦντα εἰς τὰς χεῖράς του μικρὸν παιδίον.

« Καλῶς ὤρισες εἰς τὴν κατοικίαν ταύτην ὁποιοςδήποτε καὶ ἂν ἦσαι, » εἶπεν ὁ Μεθόδιος κάμνων τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, κατὰ τὴν συνήθειαν.

Ἀλλ' ἀντὶ νὰ ἀποκριθῆ εἰς τὴν φιλοφροσύνην ὁ νύκτιος ξένος ἀνεζώνησε μετὰ ζωηρότητος·

« Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Μωϋσέως, κλείτε τὴν θύραν ἢ ἐχάθημεν. . . »

Ὁ δὲ Μεθόδιος ὅλως μηχανικῶς ὑπακούσας εἰς τὴν διαταγὴν ταύτην, ἀνεγνώρισεν Ἰσμαῆλ τὸν Ἰουδαῖον μεθ' οὗ ὁ ἐμπορικὸς τοῦ οἴκος εὕρισκατο εἰς συνεχεῖς ἐμπορικὰς σχέσεις.

« — Εἶθε ἡ Παναγία ἡ παρθένος καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς νὰ μᾶς προφυλάττῃ, εἶπε τότε μετ' ἀνησυχίας. Ἐρχεσαι λοιπὸν, Ἰσμαῆλ, αὐτὴν τὴν ὥραν νὰ μᾶς ἀναγγείλῃς δυστύχημα; »

— Λέγε δυστυχήματα ἀναρίθμητα διὰ νὰ πλησιάσῃς εἰς τὴν ἀλήθειαν, Μεθόδιε, ἀπεκρίθη ὁ Ἰουδαῖος ὅστις εἶχεν ἤδη ἀποθέσει κατὰ γῆς τὸ παιδίον, ὅπερ ἐκράτει εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ τὸ ὅποιον ὁ Μαρωῖτης εἶδε μὲ μεγίστην ἐκπληξιν δεσμευμένον καὶ φεμωμένον, καὶ κρύπτον τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν του.

Ὁ Μεθόδιος μὲ τὴν ἄκραν αὐτοῦ ὑπομονὴν, ἥτις οὐδέποτε ἐγκαταλείπει τοὺς λαοὺς τῆς Ἀνατολῆς,

ἐπερίμενον ἀπαθῶς καὶ σιωπηλῶς νὰ καταπραυνῆ τὸ βῆρος καὶ τὴ θλίψιν τοῦ Ἰουδαίου. Ὅταν δὲ οὗτος ἀνῶρθωσε τὴν κεφαλὴν, ὁ Μαρωνίτης εἶπε μετ' ἀταραξίας καὶ ὑπεροκῆς.

« Εἶθε νὰ μᾶς προστατεύῃ ὁ Παντοδύναμος Θεός, καὶ μάλιστα ἀπὸ τὰ δυστυχήματα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐπαπειλούμεθα. Οὐμίλει, Ἰσμαῆλ, διότι ὅστις γνωρίζει τὸν ἐχθρὸν ἐλπίζει καὶ νὰ τὸν νικήσῃ ».

Τότε ὁ Ἰσμαῆλ ἐσηκώθη μετὰ ζωηρότητος.

— Πρὶν ἢ σοὶ ἐξηγηθῶ, εἶπε, πρέπει νὰ ὀρκισθῆς ὅτι θέλεις διαφυλάξαι διὰ παντὸς τὸ μυστικὸν καὶ τὴν παρκαταθήκην μου, διότι ἐκ τῆς μυστικότητος ἐξαρτᾶται ἡ ζωὴ καὶ τῶν δύο μᾶς.

— Σοὶ τὸ ὑπόσχομαι, εἶπεν ἀπλῶς ὁ Μεθόδιος.

— Δὲν ἀρκεῖ τοῦτο μόνον! ἀνεφώνησεν ὁ Ἰουδαῖος μετ' ἀθυμίας. Θέλω ὄρκον ἱερόν! Ὁρκίσθητι εἰς τὸν Χριστὸν, ὅτι ποτὲ, καὶ τὸν θάνατον εἰάν ἴδῃς ἐνώπιόν σου, δὲν θὰ εἶπῃς τίνας εἶναι τὸ παιδίον τοῦτο καὶ ἀπὸ ποῖον τὸ ἔλαβες!

— Ὁρκίζομαι εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ τὸν ἀποθνήσκοντα ἐπὶ τοῦ σταυροῦ διὰ τὴν σωτηρίαν ἡμῶν, εἶπεν ὁ Μεθόδιος ἐκτείνων τὰς χεῖρας πρὸς τὸν Οὐρανὸν, καὶ λαμβάνων αὐτὸν μάρτυρα τοῦ ὄρκου του.

— Λοιπὸν! τὸ παιδίον τοῦτο εἶναι τοῦ πασσαῖ τῆς Λαμασκῶ, εἶπε τότε ὁ Ἰσμαῆλ, τὸ ὁποῖον οἱ ἀδελφοί μου πρὸς ἐκδίκησιν ἀνῆρπασαν, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἠθέλησα νὰ πάθῃ τὸ ἀθῶον τοῦτο πλάσμα, τὸ ὁποῖον ἄλλως τε δύναται ποτε νὰ μοὶ φέρῃ πολυάριθμα καὶ λυμπρὰ λύτρα, ἤρπασα αὐτὸ κρυφίως ἀπὸ τοῦ ἀδελφοῦ μου καὶ ἤδη σοὶ τὸ ἐμπιστεύομαι. Ἐπιμελοῦ αὐτὸ ὡς ἴδιον τέκνον σου, ἀλλὰ μὴ τὸ δώσῃς ποτὲ εἰς τὸν πατέρα του ὀρκισθῆς.

Ἦδη δὲ ἀκουσάν με, διότι εἰάν σ' ἐζήτησα ἐκδοῦλευσιν, ἐπιθυμῶ καὶ ἐγὼ νὰ σοὶ παράσχω ἐπίσης τοιαύτην. Ἄμα ἐξημερώσῃ, ἐγκατάλειψε τὴν οἰκίαν ταύτην, διότι οἱ Δροῦσοι ἔρχονται εἰς τὴν Ζαβλάχ ὅπως διαρπάσωσι καὶ λεηλατήσωσι πᾶν τὸ ἐν αὐτῇ. Ὑπάγε εἰς τὴν Λαμασκὸν καὶ εἶθε ὁ Θεός νὰ σὲ διαφυλάττῃ, εἰάν μείνῃς πιστὸς εἰς τὸν ὄρκον σου.

Ταῦτα εἰπόν ὁ Ἰσμαῆλ ἐξῆλθε τῆς οἰκίας.

Τότε ὁ Μεθόδιος ἐσήκωσε τὸ παιδίον, ἔλυσε τὰ δεσμὰ καὶ τὰ φέμωτρα, ἐπότισεν αὐτὸ ὕδωρ, καὶ ἀφοῦ διὰ θωπεϊῶν τὸ καθησύχασεν, ἀφῆκεν αὐτὸ νὰ κοιμηθῇ ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ παντεπόπτου Θεοῦ.

Ἄμα ἡ ἡμέρα ἤρχισε νὰ ἀνατέλλῃ, καθὼς εἶχε συμβουλεύσει ὁ Ἰσμαῆλ, ὅλη ἡ οἰκογένεια ἐγκατέλειπε τὴν κωμόπολιν Ζαβλάχ ὅπως ὑπάγῃ εἰς τὴν Λαμασκὸν, ἐνθα αἱ ἐμπορικαὶ σχέσεις τῆς, ὑπέσχοντο αὐτῇ ἡσυχον καὶ εὐχάριστον βίον. Διῆγε δ' εὐτυχιστάτη εἰς τὴν νέαν κατοικίαν τῆς καὶ εἶχε λησμονήσῃ πλέον τοὺς παρελθόντας αὐτῆς φόβους, οὐσα ἐκεῖ ἐντελῶς ἐξησφαλισμένη, ὅτε δεινὸν, κραυ-

νοβόλον δυστύχημα ἐπέπρωτο νὰ τὴν ταραξῇ

Ἡμέραν τινὰ οἱ Δροῦσοι προσέβαλον τὴν πόλιν Λαμασκὸν καὶ ἔνεκα τῆς ἀκηδεΐας τῶν Τούρκων, ἐπέπεσαν κατὰ τῶν φιλητύχων Χριστιανῶν καὶ κατέσφαζον αὐτοὺς αὐτοὺς ἀνηλεῶς (τῆς δὲ σφαγῆς τὴν φρίκην δὲν δύναται τις οὔτε νὰ φαντασθῇ) ἄνευ διακρίσεως τάξεως ἡλικίας καὶ φύλου, μηδενὸς φεισθέντες.

Οἱ Τούρκοι στρατιῶται ἦσαν παρόντες εἰς τὸ μακελλεῖον ἐκεῖνο, ἀμέτοχοι μὲν, ἀλλ' οὔτε ἐπιχειροῦντες νὰ ἐμποδίσωσι τὸ κακόν.

Ἴδου τί ἐνομάζεται ὑπεράσπισις τῶν χριστιανῶν!

Ἄπασα ἡ οἰκογένεια τοῦ Μεθοδίου συγκατελέχθη μεταξὺ τῶν πρώτων θυμάτων τῆς σφαγῆς, ἔμενε δὲ οὗτος μόνος μετ' ὁμολογητῆν υἱὸν τοῦ Πασσαῖ, ὅταν, διαβαίνων ἐπὶ ἀνθρώπων ζώντων καὶ τεθνεώτων ὠλίσθησε μετὰ τῆς πολυτίμου αὐτῷ παρακαταθήκης ἐντὸς μικροῦ βύακος, ἐνθα εἶχον καταφύγει πλῆθος χριστιανῶν ἡμιθανῶν καὶ καθημαγμένων.

Ἐκβαλὼν δὲ τότε ἐπιτηδεΐως τὰ φορέματά του καὶ αἰματώσας αὐτὰ, ἐξηπλώθη κατὰ γῆς, ὡπεὶ ἦτον ἤδη φρονεμένος καὶ γυμνός, κρατῶν ὅμως πάντοτε τὸ παιδίον τοῦ πασσαῖ ἐπίσης γυμνὸν καὶ καθημαγμένον.

Ἀπατηθέντες ὡς ἐκ τούτου οἱ Δροῦσοι κατέσφαζον πάντας τοὺς περὶ αὐτοὺς ζῶντας, καὶ τὰ πτώματα τὰ ὁποῖα ἐπὶ τοῦ σώματος του ἐξέριπτον ἀπέκρυπτον ἔτι πλέον αὐτόν.

Ἄμα δ' ἐνύκτωσεν, ὁ Μεθόδιος ἠγέρθη, ἐνεδύθη ὑποκάμισον καθημαγμένον, πλατεῖαν ἀναξυρίδα, τὴν ὁποῖαν εἶχον κατὰ λάθος ἀφήσει εἰς τινὰ νεκρὸν, ἔπειτα δὲ τρυπήσας τοὺς τοίχους διὰ τεμαχίου τινὸς σπάθης διήλθε μετὰ τοῦ παιδίου εἰς τὴν πλησίον αἴθουσαν, ἐνθα εὗρε κμαράν ὀδηγοῦσαν εἰς τὸν κῆπον.

Εἶτε ἔμενον, εἶτε ἐζήρχετο διέτρεχε προφανῆ κίνδυνον. Ὅθεν ἔπρεπε νὰ ἐξέλθῃ τοῦ κήπου χωρὶς νὰ τὴν ἐννοήσωσι. Φορτωθεὶς λοιπὸν τὸ παιδίον ἐπὶ τῶν ὤμων του ἔδρασε αὐτὸ μετὰ τινὰ ἄκραν χορδῆς, ἐπήδησεν εἰς τὸν κῆπον, καὶ ἀπὸ τοῦ κήπου εἰς τὴν ὁδόν.

Μόλις δὲ εἶδε τὴν ἀπαισίαν λάμψιν τῆς φλεγόμενης πόλεως, ἠθέλησεν ἀμέσως νὰ διευθυνθῇ πρὸς μίαν ἐκ τῶν πυλῶν, αἵτινες ἄγουσι πρὸς τὴν πεδιάδα.

Βαδίζων ἀπὸ ὁδοῦ εἰς ὁδὸν, εὗρέθη μεταξὺ δύο οἰκιῶν κατακαυμένων, καὶ ὀλίγα βήματα μακρὰν μεταξὺ πλῆθους Δροῦσων. Ἄμα ἰδὼν αὐτοὺς ἐστάθη, ἐδίστασεν . . . ἀλλὰ παρρηθὺς λαβὼν θάρρος ἐξήρθη εἰς τὰς φλόγας κρᾶζων.

« Προτιμότερον εἶναι νὰ πέσω εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Θεοῦ, παρὰ εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἀνθρώπων ».

Εὐτυχῶς ὅμως δὲν εἶχε φθάσει τὸ πῦρ μέχρις ἐ-

κείνου τοῦ μέρους, ἀλλὰ μόνον εἰς ἀπόστασιν μέτρων τινῶν. Ἵπερπεπήδησε τὰς φλόγας μὲ ὄρμην, καὶ χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ποῦ διευθύνετο, πάντοτε τρέχων, ἔφθασε τέλος σῶος καὶ ὑγιᾶς εἰς αὐλήν τινα, ἐνθα εὔρεν ἐκλεκτὴν καὶ πολυάριθμον συναναστροφὴν.

Ἦτο τότε ἐνώπιον τοῦ πασσαῦ τῆς Λαμασκού περικυκλωμένου ὑπὸ τῶν πραιτίτων ἀρχηγῶν τῶν Δροῖσιν.

«Ὁμέρ-πασσαῦ, σῶτόν με» ἀνέκραξε πρὸς αὐτόν. Ἀλλ' ὁ πασσαῦς ὑπεχώρησε μετ' ἀποστροφῆς.

«Δὲν ἐπεμβαίνω εἰς τὰς μετὰ τῶν φίλων σας ἐριδας, εἶπε μὲ ὑπεροφίαν· αὐτοὶ ἄς κάμουν καλὰ· τότε Δροῦσός τις ἤρπασεν ἀμέσως ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Μαρωνίτου τὸ παιδίον ἢ δὲ ψυχὴ τοῦ Χριστιανοῦ Μαρωνίτου ἐμάχετο μεταξὺ τοῦ ἔρκου καὶ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ νὰ σώσῃ τὸ δυστυχὲς ἐκεῖνο πλάσμα, τὸ ὁποῖον ὁ πατήρ του δὲν ἐγνώριζε καὶ ἀνέκραξεν ἀδημονῶν.

«Ὁμέρ-πασσαῦ, ἐάν ἀφήτῃς νὰ μὲ φονεύσωσι, ἐλέησον τοῦλάχιστον τὸ ἀθῶον τοῦτο παιδίον, τὸ ὁποῖον σὲ ἔκατεύει».

Ἀλλ' ὁ σκληροκάρδιος πασσαῦς ὕψωσε τοὺς ὤμους μετὰ περιφρονήσεως κατὰ τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ὁ Δροῦσος ἐδῆριπτε κατὰ γῆς τὴν κεφαλὴν τοῦ τέκνου του. Ῥήξας δὲ τότε κραυγὴν γοερὰν ὁ Μεθόδιος εἶπεν·

— Ὁ Θεὸς εἶναι δίκαιος! Τὸ παιδίον τὸ ὁποῖον ἄρπασες νὰ σφάζωσι, Ὁμέρ, εἶναι τὸ τέκνον τὸ ὁποῖον σοὶ ἤρπασαν οἱ Ἰουδαῖοι καὶ ἀνέτρεφα αὐτὸ ὡς γέννημα τῶν σπλάγγων μου, διότι τὸ ἠγάπων.

— Λέγεις ἀλήθειαν, σκύλε ἄπιστε; ἐφώναζεν ὁ Ὁμέρ ὄρμησας πρὸς τὸν Μαρωνίτην ὠχρὸς καὶ μὲ ὀφθαλμοὺς ἐξαγριωμένους. Λέγεις ἀλήθειαν, ἢ θέλεις νὰ κάμψῃς τὴν καρδίαν μου διὰ τοῦ ψεύδους;

— Ὁ Θεὸς μου, ὅστις εἶναι ὁ Θεὸς τῆς ἀληθείας, μοὶ ἀπαγορεύει τὸ ψεῦδος, καὶ μάλιστα ἔπως σώσω τὴν ζωὴν μου, ἀπεκρίθη ὁ Μαρωνίτης ἀξιοπρεπῶς. Ἀλλ' ἐάν θέλῃς τὴν ἀπόδειξιν τῶν λόγων μου, ἰδοῦ...

Καὶ σηκώσας τὸ καθημαγμένον πτώμα, περιεπτύχθη αὐτὸ κατὰ πρῶτον περιπαθῶς εἰς τὰς ἀγκάλας του, εἶτα δὲ ἀποκαλύψας τὸ πρὸς τὴν καρδίαν μέρος ἔδειξεν εἰς αὐτόν στίγμα ἐρυθροῦν ὑπερ τὸ δυστυχὲς παιδίον ἔφερεν.

«Ἀναγνωρίζεις τὸ σημεῖον τοῦτο, Ὁμέρ;» τῷ εἶπεν.

Ὁ δὲ πασσαῦς ἐργισθεὶς ὡς θηρίον τοῦ ὁποῖου ἀνῆρπασαν τοὺς σκύμνους, καὶ ἐκσπᾶσας τὴν πάλαν του ἀνέκραξεν, ἠδύνασο νὰ τὸ σώσῃς ἐάν μοὶ ἔλαγες ὅτι ἦτο τέκνον μου, καὶ ἐπληξεν αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν.

«Ὁ Θεὸς εἶναι δίκαιος! ἐψιθύρισε καὶ πάλιν ὁ Μαρωνίτης πίπτων, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του στραφέντες πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐσβέσθησαν εἰς τὴν τελευταίαν προσευχάν.

(Ἐκ τοῦ Γαλιλαίου).

Π. ΤΖ. Χ.

ΣΥΛΛΟΓΗ

λέξεων φράσεων καὶ παροιμιῶν.

(Συνέχ. Τῆς τόμ. Π'. φυλλ. 309)

—000—

Αεθρίτι (τὸ) ὁ ἐρυθρῆτος ἐχθὸς τῶν ἀρχαίων.

Λιλλία (τὰ) καὶ *Λιλλάκια*.—Καλοῦνται τὰ παρὰ τῶν μητέρων διδόμενα εἰς τὰ τέκνα των διάφορα παιγνίδια στίλβοντα ἢ περικαλύμματα.

Λιμάσσω—ἐκ τοῦ ἀρχ. *Λιμάζω* ἢ *Λιμαίνω* = πάσχω πεῖναν, λιμοκτονῶ καὶ *Λιμασμένος* ὁ πεινασμένος· ἐξ οὗ καὶ *Λιματ.λα* ἢ *Λιμαί.λες* πληθ. = ἡ ὀλιγίστη ποσότης τροφίμων προσφερομένων ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Λινοβροχεῖο.—Καλεῖται ὁ τόπος ὅπου βρέχεται ἢ μωσχεύεται τὸ ἀκατέργαστον λινάριον—καὶ ὁ βαλτώδης τόπος ἕνεκα τούτου.

Λινοκοκκάτος—ἄρτος κατασκευαζόμενος ἐκ λινοκόκκου ἢ λινοροσπέρου.

Ἰλιάτικο—ἀντὶ ἡλιάτικο—καλεῖται εἶδος οἴνου κατασκευασμένου ἐκ σταφυλῶν ἐκτεθεισῶν εἰς τὸν ἥλιον.

Ἰλοκάλυθο (Ἡλιοκάλυθο) «ἐκάμε ἱλοκάλυθο νὰ τὸν ἰδῇ». Λέγεται ὅταν ἐπιθέτῃ τις τὴν χεῖρα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἵνα μὴ προσβίλληται ἐκ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων διὰ νὰ ἰδῇ μακρόθεν ἄνθρωπον ἢ ἄλλο τι.

Ἰλοκαρίζω—ἐκθέτω τι πρὸς τὸν ἥλιον διὰ νὰ ξηρανθῇ ἢ θερμανθῇ καὶ *Ἰλοκαρίζομαι* = ἡλιάζομαι ὅπως θερμανθῶ καὶ *Ἰλοκαριστό*—τὸ ἐκτεθεῖν εἰς τὸν ἥλιον (ἰδὲ ἀλιάζω). Λέγεται καὶ *Ἰλοκαριστό* τὸ ἀποξηρανθὲν εἰς τὸν ἥλιον.

Λογιάζω—ἔχει σημ. τοῦ νομίζω, συμπεραίνω—«Δὲν τὸ *Ἰλογιάζω* ποτέ» = Δὲν τὸ ἐτυλλογιζόμεν ἢ δὲν τὸ ἠλπίζω.»

Λιχνῶ—τὸ λιχνίζειν τῶν ἀρχ. καὶ *Λιχνισμα* τῶν γεννημάτων καὶ *Λιχνία* τὸ λεπτότατον λιχνισθὲν ἄχυρον.

Ἰλιώρι (τὸ) (ἡλίου ὄρα). Λέγεται τὸ πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου διάστημα ὄρας καὶ ῥῆμα *Ἰλιωρίζει* καὶ *Ἰλιώρισε* λέγεται ὅταν ὁ ἥλιος προβαίη ἐκ τῶν νεφῶν.

Λογῶ (ἐπίρ.) ἀντὶ τοῦ *λέω*—*Ἰγῶ* ἢ *Ἰέγω* *Ἰγῶ* σημ. μήπως ὡς καὶ τὸ *γῶ.ἰῶ* καὶ *γῶ.ἰέω* ἀντὶ τοῦ ἐγῶ λέγω.

Λοπῶς (ἀντὶ τοῦ λέω—πῶς=λέγω πῶς). Ἰποθέτω ἢ συμπεραίνω ὅτι—λέγω ὅτι.

Λογάδες (ἐκ τοῦ ἀρχ. λογᾶς—ἄδος) = τὰ εἶδη. Κυρίως λέγεται ἐπὶ τῶν ἐκλεκτῶν εἰδῶν τῶν σταφυλῶν. «Τὸ ἀμπέλι ἔχει λογάδες.»